

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. március 22.
(vasárnap)

Horváth Géza

MEGMARADÁS VAGY PUSZTULÁS

Énekek: 227,1.4; 449; 591,4; 589

Lekció: Jer 38,1-13

Alapige: Jer 36,2-3

„Szólt az Úr Jeremiásnak, mondván: végy elő egy könyvet, és mind írd bele a szókat, amiket én szóltam neked az Izráel és a Júda ellen, és minden nemzet ellen, a naptól fogva, amelyen szóltam neked Jósiás ideje óta mind e napig! Hátha meghallja a Júda háza mindazokat a veszedelmeket, amelyeket én neki szerezni szándékozom, hogy ki-ki megtérjen az ő gonosz útjáról, és megbocsássam az ő bűnüket és vétküket!”

Imádkozzunk!

Urunk, hálásan köszönjük, hogy siethettünk lelki jót hallani. Hadd áldjunk, és hadd dicsőítsünk Téged, hogy ez a lelki jó Tőled származik, és mi előtted borulhatunk le, előtted alázhatjuk meg magunkat! Megvalljuk neked, hogy méltók lennénk arra, hogy ne lelki jókat mondj nekünk, hanem sokkal inkább feddést, elmarasztalást, sőt ítéletet, de köszönjük, hogy te áldással, kegyelemmel, irgalommal jössz ma is felénk.

Hadd köszönjük meg Neked megtartott életünket, az elmúlt hetünket! Hadd köszönjük meg, hogy felhoztad ma is napodat jókra és gonoszokra egyaránt! Köszönjük, hogy megtartottad ennek a bűnbe esett, nyomorult világnak az életét, ahol úgy mennek a dolgok, ahogyan halljuk, ahogy értesülünk róla, vagy ahogy csak mondják nekünk. Köszönjük, hogy minden hatalom a Tiéd mennyen és földön, a látható és láthatatlan világ felett te vagy az Úr, és köszönjük, hogy minden a te akaratodból van és történik.

Köszönjük, Urunk, hogy mára is készítettél igét nekünk, és hogy egybegyűjtöttél bennünket. Szeretnénk eléd állni, hiszen előtted leplezetlenek, mezítelenek mindenek.

Engedd, hogy félre tudjunk tenni minden képmutatást, minden lelki gőgöt, és hadd tudjunk úgy megállni a templomban, ahogy valamikor a vámszedő a példázatban, aki csak annyit tudott mondani, hogy: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek! És

megigazulva ment alá, mert nem az volt a fontos, hogy hogyan jött, miből és mivel, hanem az, hogy hogyan ment ki a te házadból. Bennünket is így engedj majd haza a veled való találkozás, a te szavad meghallása után! Urunk, hadd teljen meg a szívünk lelki örömmel, és megújulva imádhassuk szent Felségedet! Jövel, Szentlélek Úristen, és töltsd be szíveinket teljesen! Krisztusért, a mi Urunkért kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, többen jelezték nekem az elmúlt hetekben, akik a Bibliát a Jeremiás könyve szerint olvassák a kalauzunk ajánlása alapján, hogy nagyon nagy felindultsággal olvassák ezt a könyvet, nagyon megrázó számukra ez a könyv. Többen kifejezték azon érzésüket, hogy egy kicsit a mostani, mai helyzetünket, a világ vagy a népünk sorsát, életét is benne látják ebben a könyvben. Ez a könyv, főképpen azoknak, akik felületesen olvassák, valóban ítéletről szól. A fogság előtti időszaknak – Krisztus előtt 600 körül vagyunk –, a próféciái ezek, amikor Isten még egy utolsó ajánlatot tesz, mielőtt eljönne a Babiloni fogság, Nabukodonozor lerohanná Jeruzsálemet, elpusztítaná a templomot, idegen hatalom és uralom alá kerülne a nép. Isten még mindig szól, még egyszer szól. Tulajdonképpen az igében azt láthatjuk, hogy nem csak egy nehéz helyzetben találunk itt hasonlóságot, amiben most ez a világ, vagy Európa, vagy népünk is van, nem csak egy jeremiási kornak a nehézségei vannak előttünk, hanem ugyanaz az isteni irgalom és könyörület szólal meg ma is, mint ami Jeremiás idejében. Istennek ez az irgalmassága nem változik, amiről azt mondja az írás, hogy nemzedékről nemzedékre megmarad az Isten hűsége és az Ő irgalma. Egyik énekünkben azt énekeljük, hogy: aki úgy szól ma is, ahogy régen te szólt, nem változik, ez Ő, és az lesz, aki volt. Tehát, Istennél nincs változás, Ő nem csak ítéletről szól, hanem áldásról, kegyelemről, bocsánatról is.

Azt olvassuk a textusban, hogy Isten azért adja az ő igéjét, hogy ki-ki megtérjen az ő gonosz útjáról, és megbocsássa bűnüket és minden vétküket. Azt mondja Jeremiásnak, hogy írja bele egy könyvbe mindazokat az igéket, amiket hallott Izráel és Júda ellen, és minden nemzet ellen, „a naptól fogva, amelyet szóltam neked Jósiás ideje óta mind e mai napig". Testvérek, azt a következtetést vonhatjuk le az igéből, a Bibliából, hogy egy népnek, nemzetnek a sorsa, jövője tulajdonképpen ettől függ, hogy mennyire figyel Isten szavára, igéjére, vagy mennyire utasítja el azt. Az ítélet mindig akkor következik be, és következett be akkor is, amikor elutasították az Isten szavát, Istennek az igéjét. Amikor nem kellett az Ő beszéde, így nyilván nem kellett Ő maga sem, és különféle formában elhallgattatták az igét. Ezeknek az igeszakaszoknak az is üzenete a számunkra, hogy Jeremiás mennyire tud azonosulni az igével. Testvérek, a mi lelki életünkre nézve is fontos szabály, a mi megmaradásunk is attól függ, hogy mennyire tudunk azonosulni az igével. Vajon milyen a kapcsolatunk az igével és az ige Urával? A próféta élete és szolgálata tulajdonképpen, ahogy látjuk a könyvben, az Isten igéje alá van rendelve.

Azt mondja az egyik helyen, hogy olyan az Isten igéje számára, mint a csontjaiba rekesztett tűz. Többen kifejezik ezt valamiképpen a Bibliában, hogy nem tehetik, hogy amiket láttak, hallottak az Úr Jézustól, – mondja Péter és János apostol, – azokat ne szólják. Egyrészt ők maguk is az Isten igéjének a fegyelme alatt vannak, másrészt kötelesek arra, hogy az Isten igéjét továbbadják és tovább mondják. Tehát, nemcsak az ő életüket helyezik Isten igéjének az áldó hatalma alá, hanem ezt az igét kép-

viselik is a környezetükben. Mind a kettő nagyon fontos. A mostani igeszakaszok, amelyeket olvasunk a Jeremiásban, végig arról szólnak, hogy a hívő ember, ha az Isten igéje fegyelme alá helyezi az életét, ha Isten igéjét fogja képviselni ebben a világban vagy a környezetében, akkor az nem lesz könnyű. Sőt, minél komolyabban helyezi oda életét az ige fegyelme alá, minél inkább képviseli ezt a világosságot a sötétségben, annál nagyobb hátratételben, megvetésben, elutasításban vagy éppen szenvedésben lesz része! Vannak, akik úgy gondolják, de nagyon rosszul teszik, hogy a hívő élet, a hit könnyebbséget ad az embernek. Hallottam ilyeneket, hogy aki hisz, annak könnyebb elviselni az életet. Sokszor nehezebb utat kell bejárnia.

Azt mondja az egyik lelki ének egyik sora: a könny után hozsánna, kereszt után a trón. Míg a világ fiai ezt az életet csak ideiglenesen járják egy nehezített menetben, addig az Isten gyermekeinek egy boldog célja van, amikor mindettől megszabadulnak, amikor mindezt levethetik, és elnyerik a dicsőség hervadhatatlan koszorúját. Az a különbség, hogy a világ fiai is szenvednek ebben a világban, életútjukon, csak nekik ez a szenvedés nem fog véget érni. Az a nyomorúság, amibe belekerülnek, bár az is igaz, hogy nem egyformán, nem mindig. A hívők se egyformán és nem mindig, mert az énekben azt énekeljük, hogy: rám-rám derül ismeretlen utamon egy kis öröm, azt is a te véghetetlen jóságodnak köszönöm. Testvérek, a kettő között az a különbség, hogy az egyik leveti ezt a terhet, a másik pedig még nyomorultabb ítélet alá esik. A kárhozatban még nagyobb lesz a szenvedés. Azt mondja tehát az Isten igéje, hogy mégis érdemes nekünk életünket oda helyezni Isten igéjének hatalma alá. Mégis érdemes elindulni az Isten igéje szerint, érdemes az Úrral járni, mert akik így tesznek, azok megjutalmaztatnak.

Jeremiás életének, lássuk meg, nemcsak szenvedése van, nemcsak ilyen ciszternába dobatása, gondolhatjuk, hogy milyen sár lehetett abban az emésztőgödörben, ahova Jeremiást bedobták, de az életének mégis van egy nagy öröme: az Isten jelenléte! Ezért is énekeltük ezt az éneket, hogy: a te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad. Jézus, vigasságom, esdekelve várom áldó szavadat! Milyen csodálatos, amikor Jeremiás azt mondja, hogy: a te igéd örömöt adott nekem! A hívők ma is mindig ezt tapasztalják. Jeremiás hitéletének vannak csodálatos tartópillérei. Egy épület statikájában is nagyon fontos, hogy vannak-e tartópillérei. Milyen oszlopok tartják azt a házat? Mi tartja a tetőt? A mi lelki életünknek is vannak ilyen csodálatos tartópillérei, és Jeremiás azért nem rendül meg, nem hátrál meg, nem csügged el, mert az ő hitéletének is vannak ilyen drága tartópillérei.

Először is az ő hatalmas Ura. Életének legnagyobb tartópillére az az Isten, aki jelen van az életében. Amikor én konfirmáltam, akkor a mi Káténk-ban volt egy ilyen kérdés, hogy mi az üdvösség? A válasz így hangzott: az üdvösség Isten jelenléte életünkben. Így még nem hallottam addig, meg azután sem megfogalmazva, de tulajdonképpen ez. Az üdvösség nem egy elvont fogalom, nem egy majd elnyerhető valami, hanem az, mikor valakinek az életében Isten jelen van. Jeremiásnak ez a legnagyobb tartópillére, hogy ő az életének az eseményeit, mindazt, ami vele történik, úgy tudja megharcolni, átélni, hogy az ő egyetlen Ura és Istene nem hagyja elesni, mert ott van az életében.

Nézzük meg, hogy milyen fontos ez a mi életünkben, akik annyi mindent átélünk, annyi minden történik velünk, körülöttünk, a családunkban. Vannak, akik átmennek tragédiákon, irtózatos nehézségeken. Ez a mindenható Isten van az életében, aki láng szerelmével megragadta az életét. Aki elhívta, ahogy Jeremiást megszólítja, el-

hívja, szolgálatba állítja, megszenteli, megerősíti. A hívő ember ezt tapasztalja meg, hogy Isten vele is hasonlóan jár el. Engem is megszólított, engem is megerősített, engem is megigazított, engem is megszentelt, elkezdte bennem a jó munkát, és egészen biztos, hogy el is fogja végezni. Nem hagy magamra az én Istenem. Életének hatalmas alappillére ez a mindenható Isten, aki ott van vele.

Másik ilyen erőssége, életének tartópillére az ige. Nem csak képviseli az igét, meg tovább mondja, hanem ő maga is ebből él, ő maga is ezt kóstolgatja. Van egy zöldséges, ahol szoktam gyümölcsöt venni néha, és mindig mondja, hogy ez mag nélküli narancs vagy mandarin, ezt tessék vinni, ez a szőlő az édes, úgy árulja. Nem csak úgy, hogy el kell adni, hanem úgy, hogy tudja, hogy az milyen. Testvérek, a hívő embernek az ige azért tartó oszlopa, mert őt magát is ezt táplálja, ez a lelki kenyér. Nem csak másoknak ajánlja, hogy ez finom, ezt egyed, majd ez megvigasztal, majd ez megbátorít, majd ez megerősít, hanem azt mondja, hogy engem is ez vigasztalt, engem is ez bátorított, engem is ez húzott ki a veremből. Ránk bízta az Ő igéjét. Jeremiásnak, az adatik, hogy el kell mondani azokat az igéket is, amelyek nem hízelgőek, nem simogatóak, azokat is, amelyek ítéletesek, amelyek kemények.

Egyszer valakit temettem, és a felesége azt mondta nekem a temetés előtt, hogy: – tiszteletes úr, csak tessék nagyon kemény lenni, mert az én uram nagyon kemény volt! Megtörténik a temetés, vasárnap jönnek templomba, találkozunk, megköszöni a temetést: – jó, tiszteletes úr, csak egy kicsit kemény volt. Akkor tanultam meg, hogy nincs megrendelés. Gondolhatjátok, hogy egy temetésen milyen kemény, úgymond az ember, amikor evangelizálni kell, meg hívogatni a megtérésre az embereket! Mi nem nagyon szeretjük, ha az Isten kemény. Úgy lágyan, simogasson, vigasztaljon, bátorítson bennünket, azt igen! De mikor az Isten azt mondja, hogy: térj meg, mert ha nem, elmegyek ellened hamar, és kimozdítom a te gyertyatartódat a helyéből. Jeremiásnak, testvérek, ez a hálátlan feladat jut, csak idézőjelben mondom, hogy hálátlan, hogy neki a kemény igét is el kell mondania és képviselnie. Isten igéje öl és elevenít, mert öli az ó-embert bennem, és erősíti az újat. Öldököli az ó-embert Isten igéje előtt. Egy nép, egy nemzet sorsa és jövője attól függ, hogy Isten igéjének igazat ad-e, megtér-e az Isten szavára. Elkezd-e aszerint cselekedni? Elkezd-e aszerint élni, megbánja-e az ő hamis útait, elfordul-e tőle? Ma, amikor mindenféle híreket hallunk, mi ezért imádkozzunk! Nekünk azért kell imádkozni, hogy az Isten igéjének a dicsősége ragyogjon ebben a világban!

Legelőször az én életemben kezdjen el ragyogni, úgy, hogy az én életemnek is ez lesz az erőssége! Úgy, hogy én is oda helyezem magam az ige hatalma alá. Itt az igét elégetik, a király beveti a kandallóba, kényelmesen olvasgat, pattog a tűz ott, és amikor Jeremiás hozza a könyvet, felolvassák, akkor bedobja a tűzbe. A mai részben, amit olvastam, bedobják a verembe Jeremiást, mikor elmondja az igéket. Eszembe jutott egy gróf, akinek nem is olyan túl messze Budapesttől volt a földbirtoka, hadd ne mondjam meg, hogy ki volt. Az ellenreformációnak nagy munkása lett, bár protestáns családból származott, és a földbírtokán összegyűjttette a protestánsoktól a Bibliákat, énekeskönyveket, és elégette. Kiment megnézni, hogy milyen szépen égnek a Bibliák, az énekeskönyvek, és akkor a Bibliából, amelyik már elégett, egy pici darab papírt oda vitt a szél az ő lába elé. Felvette, elolvasta, és ezen a kis fecnin az volt, hogy: „az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak”. Milyen érdekes, hogy Isten jónak látta, hogy egy olyan szellőt küldjön, amelyik ezt az egyetlen kis igét oda viszi! Testvérek, így hozza Isten az ő igéjét hozzánk is. Így akar-

ja, hogy vedd és olvasd, hogy állj rá, térj meg ennek hallatára! Add oda az életedet neki, mert az ige meg fog maradni! A bennünket körülvevő világ el akarja hallgattatni az igét. Ennek a világnak, testvérek, ez a tragédiája, hogy az Isten beszédét, és így Istent magát el akarja hallgattatni. Gondoljatok Keresztelő Jánosra, amikor lefejezik azért, mert igét mond: nem szabad neked a te testvéred feleségével élned! És erre nem azt mondja az akkori kiskirály, hogy Istennek igaza van, megbánom, hanem azt mondja, hogy fejezzék le. Salomé táncára, és Heródiás kérésére lefejezik Keresztelő Jánost. István vértanú az igét mondja az őt majd megkövezőknek, amikor arról beszél, hogy: ti megkaptátok a törvényt, nektek adatott egy törvény, de azt nem tartottátok meg. És azt az Igazat, akit megígért az Isten, ti azt elhallgattattátok, ti azt megöltétek, vagy ahogy Péter mondja: gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek. Istvánt elkezdik megkövezni, felbőszülnek. Isten igéje nem egy megtérést ad ott, nem egy meglágyult szívet eredményez, hanem egy megkeményített szívet. Akik hallják a szót, megkeményítik az ő szívüket, és megkövezik Istvánt. Milyen érdekes, mikor Pál ott áll a nagy hatalmasságok, Félix, Festus meg Agrippa előtt, mindig akkor fojtják belé a szót, amikor beszél a bűnről, ítéletről, önmegtartóztatásról, vagy a halottak feltámadásáról, akkor mindig azt mondják, hogy elég. Idáig hallgattuk, innentől kezdve nem. Testvérek, az Isten igéje akkor lesz életünk tartó oszlopa, hogyha mi a teljes Szentírást tartjuk annak, Istennek minden kijelentett igéjét.

Aztán lelki életének harmadik nagy erőssége nemcsak az ő Ura, nemcsak az Ő igéje, hanem hogy az ilyenek kapnak segítséget is az Úrtól. A Biblia egyik legkedvesebb alakja nekem ez az Ebed-Melek. A neve azt jelenti, hogy a király szolgája. Egy etióp ember, egy szerecsen, aki nem tanult hittant, nem járt vallás órára, nincs lelki előképzettsége, és mégis odamegy a királyhoz, és azt mondja, hogy nem helyes, amit tettek ezek az emberek, hogy bedobták Jeremiást a verembe, és aztán gyengéd szeretettel kihúzza Jeremiást. Nem csak egy kötelet dob le Jeremiásnak, hanem rongyokat meg használt ruhákat gyűjt össze, és azt mondja, hogy tegye a kötelek alá, hogy Jeremiásnak ne vágja a kötél a karjait. Nagyon kedves ez az Ebed-Melek, hogy még ilyenre is figyel, hogy legyen egy ruha alátét, ami eloszlatja a súlyt, és nem fogja kihorzsolni, nem fogja bántani a karját. Testvérek, sokszor onnan jön segítség, az Isten olyan segítséget küld az ő gyermekeinek, ahonnan nem várjuk. Igaz, hogy sokszor meg onnan nem jön segítség, ahonnan várjuk, de Isten olyan hatalmas, hogy az ilyen kicsiket, erőtleneket is, mint Ebed-Melek, felhasználja. Nem egy főúr jön, nem előkelő egyházi alkalmazott jön, hanem egy etióp, aki megvetett, lenézett, erőtlen.

Pál apostol azt mondja az 1 Korintus 1-ben, hogy az Isten a nemtelenjeit, erőtlenjeit választotta ki. A kicsiket, hogy megszégyenítse az erőseket, hogy megszégyenítse a nagyokat, és Isten segítséget küld az Ő gyermekeinek. Ez már csak a harmadik. Először Ő legyen az Uruk, másodszor helyezzék magukat Isten igéjének hatalma alá, és akkor várhatják a segítséget. Többször elmondtam, lehet már hallottátok, de biztos vannak többen, akik nem, hogy amikor még volt katonaság, nekem nagyon nehezemre esett, mert volt, akit elvittek, volt, akit nem. Mindig változó volt, mert az akkori hadügyminiszter döntött arról, hogy most jönnek a teológusok, vagy nem jönnek. Bennünket egy olyan helyre vittek, ahol majd átmossák az agyunkat. Majd ott átnevelnek bennünket, mert ugye a kommunizmusban már nincs szükség papokra, lelkészekre meg templomra. Volt, akit sikerült is, és meg tudták vele tenni. Én akkor Isten ellen nagyon háborogtam, mert 18 évesen az ember nem így képzeli el, hogy másfél évet lehúz a katonaságnál. Ezért majdnem, hogy számom kértem Istent. Ak-

kor nem vettem észre, de Isten adott mellénk egy ilyen Ebed-Meleket, egy olyan katonatisztet, aki megmondta, hogy ő ateista. Mivel az ő szülei hívő reformátusok egy dunántúli kis faluban, ezért őrájuk tekintettel azt mondta, hogy bennünket, református teológusokat, meg fog védeni minden rosszindulatú hatástól. Odagyűjtött maga mellé, az ő századába, kiválasztott bennünket, mert ott tudott bennünket megvédeni. Testvérek, utólag mindig szégyelltem, már most bevallom, hogy ezért nem adtam hálát Istennek, hogy Uram, te ilyen Ebed-Melekeket tudsz küldeni. Egy ilyet, aki mégis odaáll, és gyengéden megóv és megvéd engem.

Sokan beszámolnak itt a gyülekezetben is, mikor mennek egy vizsgálatra, és Isten ad egy olyan orvost, ad egy olyan valakit, aki ilyen Ebed-Melek. Akkor egy kicsit könnyebb a tortúra, valahogy könnyebb a dolog. Mi is átéltünk a múlt héten, és azelőtt is ilyet, amikor valaki segít, amikor valaki jó indulattal van. Nagyon nagy kérdés, hogy hálát tudsz-e adni az Ebed-Melekekért, az ilyen kicsi segítségekért is, akit Isten küld! Pál apostol, amikor a börtönben van, milyen hálás azért, hogy hol Lukács van mellette, hol Timóteus, Silással együtt tudnak ott a börtönben énekelni, Filippiben! Milyen hálás Pál azért, hogy elhozta a köpenyt neki valaki, hogy a tekercseket elviszi neki valaki! Az ilyen kis apró dolgok a mi életünk tartópillérei. Nem az a tartópillér, akit Isten küld, hanem az az Isten a tartópillér, aki küld valakit mellénk.

A negyedik erőssége, a negyedik pillére, ami tartja Jeremiás lelkiéletét, az az engedelmesség. Ez akkor mutatkozik meg, amikor Isten olyat kér, ami húsba vágó az ember számára. Nem olyat, ami könnyű, amikor azt mondjuk, hogy ó, hát megy ez nekünk, hanem amikor valami nehéz. Azt mondta egy igehirdető a múlt században, amit kiemelten írtam ide a papíromra, hogy az igehallgatás nem lelki műélvezet. Nem olyan, mint amikor meghallgatok egy koncertet, mert az nem kötelez semmire. Meghallgat valaki egy koncertet, egy előadást, legfeljebb gyönyörködik benne, hogy milyen jól komponálta meg a zeneszerző, a karmester milyen nagyszerűen vezényelte a zenekart, az első hegedűs milyen nagyszerű volt, meg a különböző hangszereken is milyen jól játszottak, de ez nem kötelez semmire. Az Isten igéje azonban, testvérek, kötelez bennünket, és ez az engedelmesség! Mikor Isten igéjét úgy hallgatom, hogy lesz következménye az életemben. Mikor Keresztelő Jánost megkérdik, hogy: ha ez így van, akkor mit tegyünk? Keresztelő János elkezdi sorolni, hogy: ne kényszerítsetek senkit! Mert a katona kényszeríthette a kisembereket, hogy vigye az ő hadifelszerelését. A vámosoknak azt mondta, hogy: ne szedjetek be többet, mint ami jogos! Isten igéje nem lelki műélvezet, hanem mozgásba hoz, mozgásba lendít. Nem statikus, hanem dinamikus állapotot feltételez, indít valamire. Szoktuk mondani, hogy akit az Úr indít. Igen, az Úr kell, hogy indítson, és mozgásba lendül az ember! Nem úgy, mint a perpetuum mobile, ha azt gondolná valaki, hogyha egyszer mozgásba hoz, az örökké fog menni, hanem újból és újból mozgásba kell, hogy lendítsen! Tehát, a lelki életünk nem a perpetuum mobiléhez hasonló, hogy 40 éve megtértem. Amikor valaki azt mondja, hogy ő már 50 éve elfogadta az Urat. És mi volt tegnap? És mi van ma? És mi lesz holnap, testvér? Azt mondja a 84. zsoltárban az ige, hogy: Uram, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ez azt jelenti, hogy: Uram, újból lendíts mozgásba! Amikor elkezdek lassulni, amikor már elkezdek lanyhulni, amikor apad az első szeretet tüze, amikor a pislogó gyertyabélről beszél Ézsaiás, meg a megrepedt nádról, újból küldd a te lelkedet! Újból erősítsd meg, újból lendítsd mozgásba engem! Ha az életünkben ott van az Úr, ott van az ige, akkor ott lesz ez az engedelmesség is, mert Istenhez vagyok kötve.

Végül hadd szóljak arról, testvérek, hogy milyen érdekes, amikor itt azt mondja a 38. fejezetben Jeremiás, hogy akik itt maradnak a városban, azok meghalnak, akik viszont a Kaldeusokhoz kimennek, megadják magukat, azok élekben maradnak. Ez felháborítja a város vezetőit, ezeket az embereket, akiket itt név szerint hallunk. Ők azt várnák, hogy pont az ellenkezője történjen, maradjanak a városban, védjék a várost, harcoljanak az utolsó leheletükig, mert egy idegen csapat támadja őket. És nem az a logikus, hogy adják meg magukat, de van, amikor a Biblia ezt mondja. Isten igéjének mindig egy konkrét helyzetben kell megszólalnia. Nem lehet azt mondani, hogy ha valamikor ezt mondta Isten, ma is ezt mondja, mert nem biztos. Istennek személyre szabott, névre szóló és az időben behatárolt üzenete van a mi számunkra. Most az az Isten üzenete, hogy menjenek ki a kaldeusokhoz, adják meg magukat, mert akkor életben maradnak. Aki viszont itt marad a városban, az meghal. Én úgy értettem ezt meg, testvérek, hogy Istennek a megmentésünkre egészen más terve van, mint ahogyan mi azt gondoljuk vagy képzeljük. Isten egészen máshogy gondolja a megtartatást, hogy ki tartatik meg, ki menekül meg. Mi azt mondanánk, hogy erre van egy elképzelésünk, de Isten elképzelése pedig teljesen más. Lehet, hogy valakik azt mondják, hogy ha megtartjuk a törvényt, akkor megmenekülünk. Az más kérdés, hogy nem tudjuk megtartani. Lehet, hogy valakik úgy gondolkoznak, hogy majd, ha jókat cselekszünk, meg jó emberek leszünk, akkor Isten megkönyörül rajtunk. Azt mondja az ige: tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. Istennek más útja van mindig. A megtartatásra Istennek más útja van. Amikor az ember azt gondolta Krisztus születésekor, hogy majd megment bennünket a római uralomtól, akkor Istennek egészen más terve volt, és kijelenti az igét, hogy: „nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből!" Amikor az ember azt gondolja, hogy másban is van szabadulás, van más útja is a megtartatásnak, akkor Isten azt mondja, hogy nincs. Amikor megkérdik Pált, hogy: mit cselekedjünk? Azt mondja Pál apostol, hogy: hozzád jövök, azt mondja az ének: mert a te utad az igazi út. „Én vagyok az út" – mondja Jézus.

Ebed-Melek azt jelenti, hogy a király szolgája. Hozzánk nem a király szolgája jött el, hanem a Király Fia. A Bibliának ez a nagy evangéliuma, nagy örömüzenete, hogy hozzánk nem a király szolgája jött, hanem a Király Fia. A mi Istenünk azt mondta, hogy utoljára az én Fiamat küldöm hozzájuk, miután küldte a szolgákat a szőlőmunkások példázatában és azokat megölik, kivetik, a szőlőn kívül dobják, és azt mondja, hogy legutoljára az én egyszülött Fiamat küldöm, hátha Őt megbecsülik. Hozzánk Isten az ő szeretetéből az ő Fiát küldte. Hiszel-e te az Isten Fiában? Hiszed-e ezt, hogy azért küldte hozzád, hogy neked életed legyen és bővölködj? Kéred-e ma, hogy: jöjj, Jézus, jöjj, Jézus az életembe? A te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad! Vannak-e életednek tartópillérei, testvérem? Ez a négy tartópillér tartja-e a te hitéletedet? Újítja-e a te hitéletedet? Mert nagy szükség lesz rá, mikor jönnek a viharok! Amikor jön a szél, az árvíz a jézusi példa szerint, akkor derül ki, hogy homokra van építve a ház, vagy sziklára. Vannak-e tartóoszlopai, vagy nincsenek az életednek? Ma még lehet, ma még kérd tőle!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásan köszönjük a te igéd üzeneteit, és kérünk, hogy Szentlelked tegye a mi életünkben hatékonnyá, élővé és hatóvá az igét, hogy legyen következmé-

nye annak, hogy ne csak halljuk, hanem ha megértettük, akkor legyünk az igének cselekvői is! Kérünk Téged, hogy hozd mozgásba a mi életünket! Bocsáss meg, hogyha lelassultunk, elcsüggedtünk, elfáradtunk, leültünk, pedig annyi minden bíztat bennünket, hogy kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret, mert lehet nézni a hitnek szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra!

Köszönjük Neked, hogyha életünkben ezeket a tartópilléreket beépítetted, mert megvalljuk azt is, hogy mi ezeket nem tudjuk beépíteni. Ezeket, mint nagy építőmester, csak te tudod megadni, melyek a te ajándékaid a mi számunkra. Hadd köszönjük meg neked ezt a kegyelmet, amely felénk hajolt! Köszönjük, ha már érezhettük hitéletünkben, hogy nagy szükségünk van erre a tartásra, ezekre a pillérekre, életünk megtartó erejére, amely nem tőlünk van, nem magunkban van, hanem egyedül Tőled.

Kérünk Téged, hogy hordozz bennünket sasszárnyakon, vezérelj, bajunkban védjél! Hadd tegyük kezedbe, Urunk, a világ sorsát, életét, köszönjük, hogy ott van a kezedben, de hadd imádkozzunk érte! Köszönjük, hogy szól még a te igéd sok-sok helyen. Még meg lehet térni, még Hozzád lehet jönni, még meg lehet bánni a bűnt, még el lehet indulni az új életben. Köszönjük, hogy így imádkozhatunk népünkért, nemzetünkért, a magyarokért, magyar református testvéreinkért szerte az egész világon.

Köszönjük a szabadítást, hogy hozzánk nem a király szolgáját, hanem a Te Fiadat, Jézust adtad váltságul sokakért. Legyen áldott ezért a Te neved! Köszönjük, hogy Ő tud kihúzni bennünket a bűn sarából, hiszen a bűn sarában élve, lenn, a jóra lelkünk képtelen. Köszönjük, hogy megváltó, megmentő munkáját folytatja Ő, a Szabadító. Hadd áldjon Téged mindenért a mi életünk, hadd várjunk és hadd kérjünk egyedül Tőled mindent, mert minden jó és tökéletes ajándék Tőled, a világosság Atyjától száll alá!

Ámen.

589. ének

1. Ne csüggedj el, kicsiny sereg, / Ha rád zúdul vad ellened,
   Hogy végképp összetörjön;
   Bár elpusztításodra tör, / Gond, kételkedés mit gyötör?
   Nem lesz ez így örökkön!
   Bízzál: ügyed az Istené, / Népét ő el nem ejtené:
   Ő áll majd bosszút érted;
   Ő állít Gedeont melléd, / Általa harcodban megvéd,
   Szent igéjét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete: / Ördög s világ minden csele
   Megszégyenül mirajtunk!
   Vélünk az Úr, mi ővele, / Végtelen az ő ereje:
   Győzelmet kell aratnunk.
   Krisztusunk, segélj, el ne hagyj, / Pártfogónk végig te maradj:
   Oltalmazz neved által,
   Hogy mint hű nyájad teneked / Zenghessünk dicséreteket
   Víg, boldog hál'adással!